

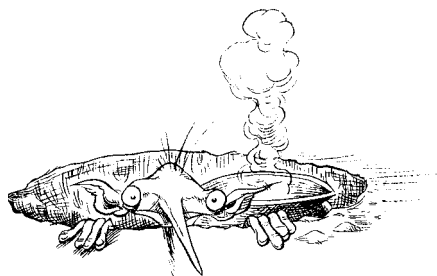
PAUL STEWART & CHRIS RIDDELL

Dinkafölde

ENGELBERT, A RETTENTŐ

Dinkafölde

*Egyéb könyvek a
Paul Stewart & Chris Riddell
szerzőpárostól:*

Dinkafölde

Vigyázat, sárkányveszély!

(előkészületben)

Doktor Morcos vihánclogatból

(előkészületben)

A Szirt krónikái

Erdőmélye

Felleghajtó

(előkészületben)

Paul Stewart & Chris Riddell

Dinkafölde

I. könyv

Engelbert, a Rettentő

Könyvmolyképző Kiadó

Annának és Jacknek

NEVE: Joe Jefferson

FOGLALKOZÁSA:

Iskolás fiú

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Foci, tévézés, veszekedés
a nővérel

KEDVENC ÉTELE:

Bármí, feltéve hogy nem
Norbert főzte

NEVE: Randalf, a Bölcs,

Dinkafölde első számú
varázslója

FOGLALKOZÁSA:

Ehm... Dinkafölde

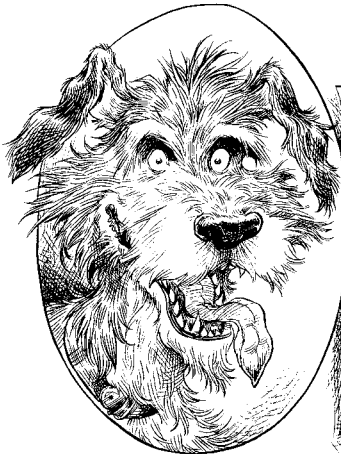
első számú varázslója

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Varázslás („Hát nem varázsla-
tos?” – Veronika)

KEDVENC ÉTELE: Norbert

ebihal-püréje

NEVE: Henry

FOGLALKOZÁSA:

Joe kutyája

KEDVENC

IDŐTÖLTÉSE:

Sétálgatás, mókuserge-
tés, idegenek fenekének
szolgáltatása

KEDVENC ÉTELE:

Hát a kutyakaja,
mi más!

NEVE: Norbert-A-Nem-
Is-Oly-Nagy
FOGLALKOZÁSA: Ogre
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Hüvelykujj-szopogatás,
főzés – főként
a tortadísztés
KEDVENC ÉTELE:
Minden

NEVE: Veronika
FOGLALKOZÁSA: A nagy
varázsló, Bölcs Randalf
bizalmasa
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Randalfon gúnyolódni
KEDVENC ÉTELE: Bármí,
csak ne Norbert főzze!

NEVE: Szarvas Báró
FOGLALKOZÁSA:
Dinkafölde ura, Ingrid férje
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Az uralkodás, és bármí, amit
Ingrid parancsol neki
KEDVENC ÉTELE:
Búzakása

NEVE: Doktor Morcos (Csss! Ki
ne mondd hangosan!)
FOGLALKOZÁSA:
(Csss! Azt sem tudja senki,
hogy a világon van!)
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
(A füleden ülsz? Nem hallod,
amit mondok?)
KEDVENC ÉTELE: Szundifánk

BEVEZETÉS

Dinkaföldén esteledett. A nap lenyugodott, az ég rohamosan sötétedett, és a három holdból kettő már fölkelte a Dohos-hegység mögül. Az egyik vörösen világított, akár a denevércse tollazata. A másik sárga volt, akár egy ogre alsónadrágja többhetes használat után. De mindkettő telihold volt és vakító fénnel ragyogott.

Élénk zsvivaj töltötte be a vidéket, ahogy a nappali lények (az áginyulak, a szirtihalak és a rózsaszínű bűzdisznók) jó éjszakát kívántak az éjszaka lényeinek (a gólyaegereknek, a tohonyamadaraknak és a robbanó gázbékáknak), amelyek éppen akkor ébredtek. A denevércsék is felröppentek fészükükből, és ott köröztek a magasban, a bordó és sárga csíkos égen. Sűrűn egymásnak ütköztek, és ilyenkor a levegőt megtöltötte jellegzetes „Aú!” kiáltásuk.

A Elfek Erdejében a fák földig hajoltak az ágaik közt átsüvítő, jeges szélben. A Pacsulimocsárban a híg sár placcsogott és bugyborgott. A távoli Ogre-dombság felől szörcsögő hangok hallatszottak, mintha ezer meg ezer száj egyszerre kezdene szopogatni ezer meg ezer hüvelykujjat, és ezer álmos hang egyszerre mormolná: „Anyúúúúú!”

A túlsúfolt Goblinvára ablakaiban itt is, ott is hunyorgó fények gyulladtak. Ahogy a rengeteg goblin nekiállt vacsorát főzni, a levegőt megtöltötte a bűzakása és a takonykenyér szaga – no meg a szűk helyre összezsúfolt rengeteg szakács veszekedésének lármája.

– Ebbe beleköptél már?

– Még nem.

– Hát akkor csipkedd magad, mert be akarom tenni a sütőbe!

Ezzel szemben Trollhida hideg, nyirkos sötétségbe borult. Olyan sötét volt, hogy a trollok nem is látták a káposztát és a fehérrépat, amit vacsorára rágcsáltak. Mély hangjuk morajló visszhangot vert híd alatti kuckóikban.

– Nem látta valaki a karórépámat?

– De igen, itt van valahol...

– Ju-hu-huj! Ez a fejem volt!

Ahogy a bíbor és sárga árnyékok a Végzet Hegyének csúcáról aláhullottak a völgybe, ahol a Szarvas Báró hatalmas várkastélya állt, a legmagasabb torony ablakaiból fülsiketítő hang hasogatta a környék dobhártyáit. Úgy tűnt, Dinkafölde egy további polgárának is nehézségeket okoz egyes zöldségfélék és bizonyos emberi fejek megkülönböztetése.

– Walter, te tökfej! WALTER! Hol a pokolban vagy?

Maga Ingrid kiáltozott így, a Szarvas Báró hitvese, és úgy tűnt, csöppet sem boldog.

– Jövök már, édesem! – kiáltotta a báró, miközben fölfelé kaptatott a csigalépcsőn.

– Találtam valamit ebben a katalógusban, amit egyszerűen muszáj megrendelnem! – folytatta Ingrid. – Éneklő függöny!

Figyelj csak, ezt írja: „Ha csak egy kicsit is ad magára, egyetlen Szarvas Báró-feleség sem nélkülözheti háztartásában ezeket a bűvös ablakfüggönyöket, amelyek este lágy dalukkal álomba ringatják, másnap reggel

pedig gyöngéden ébresztgetik.” Azt akarom, hogy

éneklő függönyök ringassanak álomba! Azt

akarom, hogy reggel

gyöngéden ébresztges-

senek! Walter! Hallod,

amit mondok?

– Minden kis szavadat

tisztán hallottam, életem

szerelme! – kiáltott vissza

a báró csüggedten. – Bár

inkább ne hallottam volna! –

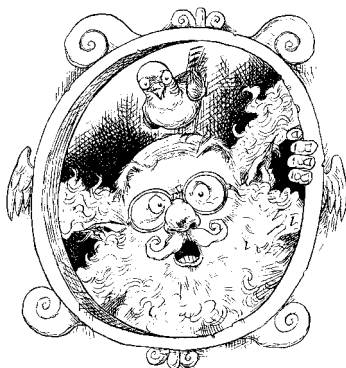
tette hozzá jóval halkabban.

A következő pillanatban

Dinkafölde harmadik holdja

is – apró, élénkzöld golyóbis, amely, úgy tűnt, csak olyankor kel föl, ha kedve tartja –, föllebegett az égre, hogy ott tökéletes, egyenlő oldalú háromszöget alkosson sárga és bíbor holdkollégájával. A három hold beragyogta az Elvarázsolt Tó vizét, amely magasan a föld fölött lebegett, és csillámló hullámain hét pompás lakóhajó bukdácsolt.

A hét lakóhajóból hat sötét volt és elhagyatott. A hetedik olajos, narancssárga fényben fürdött. Egyik emeleti ablakából egy Randalf nevű alacsony, köpcös egyén bámult föl a színes holdak alkotta háromszögre. Kopasz fején egy törpepapagáj gubbasztott.

– Norbert! – szólt oda Randalf a segédjének. – Az égi jelek kedvezőek. Lennél szíves ideadni a csúcsos süvegemet? Érzem, hogy mindjárt varázsolni fogok!

– Máris hozom, uram! – felelte Norbert érdes, de jó szándékú hangon. Ahogy döngő léptekkel átvágott a szobán, hogy kivegye a süveget a varázsló szekrényéből, az egész lakóhajó billegni kezdett és mélyebben merült a vízbe. Igaz, hogy Norbert, a Nem-Is-Olyan-Nagy, meglehetősen nyápic példánya volt az ogre-fajnak, de mégiscsak ogre volt, márpedig azok, még a nyápicok is, nagyok és nehezek.

– Szóval úgy érzed, hogy mindjárt varázsolni fogsz? – kérdezte gúnyosan a törpepapagáj, akit Veronikának hívtak. –

Nem, ne mondd meg, hadd találjam ki! Véletlenül nem egy olyan varázslatra készülsz, amely egy hős harcost szólít ide Dinkaföldre?

– Elképzzelhető – felelte Randalf kitérően.

Veronika megvetően felhorkant.

– Szép kis varázsló vagy te! – zsörtölődött. – Mindössze egyetlen varázsigét ismersz!

– Jó, jó, csak dörgöld az orrom alá! – dörmögte Randalf.
– Megteszem, ami tőlem telik. Most, hogy az összes többi varázsló... ehem... eltávozott, egyedül kell tartanom a frontot.

– Ez lakóhajó, nem front! – okvetetlenkedett Veronika.
– Ami pedig a többi varázslót illeti, azok nem eltávoztak, hanem...

– Fogd be, Veronika! – förmedt rá Randalf élesen. – Megígérted, hogy soha többé nem hozod szóba azt a rémes esetet!

A lakóhajó újra megingott: Norbert visszafelé trappolt a szobán át.

– Tessék a csúcsos süvege, uram! – mondta.

Randalf a fejére tette a süveget.

– Kösz, Norbert! – mondta, és nagyon igyekezett, hogy ne érződjék a hangján, mennyire felbosszantotta Veronika. Micsoda minden-lében-kanál ez a madár! Miért is nem juthatott neki valamilyen kedves, könnyen kezelhető bizalmas, mondjuk, egy robbanó gázbéka vagy egy nyálkás lápi démon? Igaz, azok egy kicsit bűdösek, de legalább nem felelnek állandóan, mint ez a pokoli madár. De akárhogyan

is, Veronika most már a nyakán marad, ezért a varázsló nem tehetett mást, csak azt, amit egyébként is tenni szokott ilyen helyzetekben – igyekezett a legtöbbet kihozni belőle.

Vigyázva előhúzott köntöse redőiből egy darab papírt, óvatosan széthajtogatta, és megköszörülte a torkát.

– Nna, kezdi már! – hallatszott egy hang tompán a süveg alól, amikor Randalf belefogott, hogy fölolvassa a papírdarabra írt varázsigt:

– Légy üdvöz, ó Dinkafölde Hármás Holdja! Vesd rám jóságos sugaradat, míg elmormolom e Varázsigt, amelyet... ehem...

– Ez mind nagyon szép – rikácsolt közbe Veronika –, de ne felejtsd el, hogy a végére kell majd koncentrálnod!

– Ezt én is tudom – sziszegte Randalf összeszorított foggal. – Éppen koncentrálni próbálok, úgyhogy ha lennél szíves befogni a csőröd...

– Próba szerencse! Talán most az egyszer sikerül – jegyezte meg Veronika, és addig fészkelődött, míg ki nem bújt a süveg karimája alól.

Randalf szerencsétlenül meredt a papírlapra. Bár nagyon nem szívesen ismerte be, tudta, hogy Veronikának igaza van: csakugyan erősen kellene koncentrálnia a varázsige végére. Csakhogy volt egy kis baj: a papiros végét valaki letépte, és vele együtt elvesztek a hősharcosidéző varázsige legfontosabb szavai. Megint rögtönöznie kell majd.

– Ó, te Csodák Alkotója, a Titkos Művészetek Tudora, a Lélegzetelállító Trükkök Tudója...

– Ne ess túlzásokba! – intette Veronika. – A múltkor is ilyenformán hablatyoltál, amikor ide akartál igézni egy hős harcost. Vagy azt akarod, hogy megint egy Tortadísztító Quentin-félét küldjenek nekünk?

– Nem, igazad van – adta meg magát Randalf. Töprengve dörzsölte a szakállát. – Na jó – szólalt meg végre –, és ehhez mit szólnál?

Mély lélegzetet vett.

– Aki erős... és hűséges... és... – Sötét pillantást vetett Veronikára – ... és szőrös! Ó, Hármás Hold, te tündökölj le rám, és hallgasd meg szavam! Jelenjen meg egy hős harcos körünkben!

Vakító villanás fénye töltötte meg a szobát, hangos recsenés hallatszott, és látták, hogy a tűzhelyből bíbor, sárga és zöld füst gomolyog elő. Randalf, Norbert és Veronika megpördültek a sarkukon, és tátott szájjal – illetve csőrrel – bámultak az oszladozó füstből kibontakozó alakra.

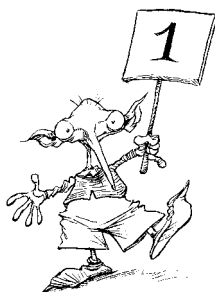
– Hát ez meg micsoda? – dadogta Norbert.

Veronika valósággal kukorékolt nevében.

– Hát én csak egyet tudok mondani! – vihogta. – Gyere vissza, Tortadísztító Quentin, minden meg van bocsátva!

– Fogd be, Veronika! – förmedt rá Randalf. – És légy szíves, hagyd abba a vihogást! Minden nagyszerűen fog alakulni! Ne felejtse el, hogy itt én vagyok a varázsló!

Joe dühösen lecsapta a tollát, és befogta a fülét, hogy ne hallja a körülötte felhangzó pokoli lármát.

– Hát ez reménytelen! – bömbölte. – Reménytelen!

A lárma egyenletesen áradt feléje mindenfelől – felülről, alulról, a szomszéd szobából... Olyan volt, mintha belegyömszölték volna egy óriási zaj-szendvicsbe.

Előtte, az íróasztalán hevert az irodalomfüzete, és egy üres oldal tetején mindössze a házi feladat címe: „Életem legfurcsább kalandja.” Este volt, egy napsütéses kora nyári vasárnap estéje, és ha Joe el akart készülni a házi feladatával, hogy hétfő reggel beadhassa, hát legfőbb ideje volt, hogy munkához lásson. No de hogyan lehet munkához látni ebben a pokoli zajban?

Joe Jefferson egy kis téglaházban lakott a mamájával, a papájával, a nővérével, a két ikeröccsével és Henry-vel, a kutyájukkal. A felületes szemlélő alighanem úgy vélekedhetne Jeffersonékról, hogy íme, egy kedves, csendes-rendes család. És mekkorát tévedne! Elég volt belépni a kapun, és bárki meggyőződhetett róla, hogy ezt a családot mindennek lehet nevezni, csak csendesnek nem!

Mrs. Jefferson egy bankban dolgozott. Magas volt, karcsú, sötét hajú és megszállotta a rendnek és a tisztaságnak. Mr. Jefferson – utazó ügynök nappal és szenvedélyes barkácsoló esténként, hétvégeken, szünidőben és minden üres órájában – alacsony volt, köpcös, és akkor a legboldogabb, ha egy elektromos fúrót kaparinthatott a kezébe.

Az évek során Mr. Jefferson épített egy garázst, beépítette a padlásteret, falakat tört át, polcokat és szekrényeket eskábált, megtoldotta a házat egy zeneszobával, átalakította a kertet és pillanatnyilag éppen egy éléskamrán dolgozott. Legalábbis ő így látta a dolgot. Ami Mrs. Jeffersont illeti, ő úgy vélekedett, hogy a férje egyetlen dolgot tud csak csinálni, de azt aztán nagyon: rendetlenséget.

Az elektromos fúró ebben a pillanatban is javában munkálkodott, megpróbálva túlharsogni a porszívót, amellyel Mrs. Jefferson mindenütt a férje nyomában járt. A csövet magasba emelte, mint valami fénykardot, hogy fölszívja a port a levegőből, még mielőtt ideje lenne leülepedni.

Ahogy a két masina zaja megreszkettette a hálósobájának padlóját, Joe megrázta a fejét. Ha ez így megy tovább, sose készül el a házi feladatával, márpedig akkor tényleg kihúzza a gyufát Mr. Dixonnál.

Leverten ábrándozott arról, milyen jó is lenne, ha az apukája valamilyen jó kis csendes hobbit találna magának – mondjuk a sakkot vagy a keresztzemes hímzést –, és ha a mamája egy kicsit kevésbé lenne oda a rendért és a tisztaságért. És ha a nővére, Ella – akinek a szobája pontosan a feje fölött volt, a manzárdban –, nem ragaszkodna hozzá, hogy az égvilágon mindent – a képes újság lapozgatásától az arcfestésig – harsány, lüktető zenekíséret mellett csináljon. És ha az ikrek kedvenc szórakozása nem az lenne, hogy visítva kergetik egymást föl-alá a lépcsőn...

Joe kihúzta az íróasztala fiókját, elővette a fül dugóját, és már éppen a fülébe akarta tömködni, amikor Henry vérfa-gyasztó üvöltést hallatott, és őrvöngve ugatni kezdett.

– Ebből elég! – kiáltott föl Joe. Fölugrott az íróasztalától, és átviharzott a szobán. – Henry! – kiáltotta. – Ide hozzám!

Az ugatás még hangosabb lett. A fürdőszobából jött, akárcsak Mark és Matt örömsikolyai.

– Itt van benn, Joe! – ordították.

– Henry! – hívta Joe újra a kutyát. – Ide hozzám!

Henry egy ugrással a lépcsőfordulóban termett, és farkát vadul csóválva, kilógó nyelvvel állt meg Joe előtt. Mögötte megjelentek az ikrek.

– Már megint a vécészéséből ivott! – kiáltozták izgatot-tan. – Mi meg lehúztuk a vécét!

Joe csak most látta, hogy Henry szőrös ábrázatáról nagy csöppekben hullik a víz a padlóra.

– Úgy kell neked! – nevetett.

A kutya vidáman ugatott, és feléje nyújtotta a mancsát. Odafenn kivágódott Ella ajtaja, és a zene kiáradt a folyosóra, fülsiketítőbben, mint valaha.

– Hallgattassátok már el azt a kutyát! – hallatszott Ella mérges hangja odafönről.

Lenn, az alsó szinten elhallgatott az elektromos fúró, de csak azért, hogy hangját erőteljes kalapácsütések zaja váltsa fel.

– Gyere, pajtás! – mondta Joe a kutyának. – Hagyjuk itt ezt a bolondokházát!

Azzal sarkon fordult, és nyomában Henry-vel lement a lépcsőn, az ajtó mellett lekapta a pórázt a kampóról, és már majdnem kislisszolt, amikor a mamája észrevette.

– Hová mész? – kiáltott utána, megpróbálva túlharsogni a porszívót és a kalapácsot.

– El – felelte Joe, és kinyitotta az ajtót.

– Hova el?

De Joe mögött már becsukódott az ajtó.

A parkban egy lélek sem volt. Joe fölkapott egy botot, elhajította, Henry pedig utána loholt, visszahozta, és leejtette a lábához, várva, hogy a gazdája újra elhajítsa. Joe elvagyorodott. Bármilyen kétségbeejtő is az élet odahaza,

gondolta, Henry-re mindig lehet számítani: ő mindig felvidítja. Összeborzolta a kutya fülét, másodszor is elhajította a botot, és maga is Henry után indult.

Átvágtak a fűvön, elhaladtak egy facsoport mellett, és elindultak lefelé a domboldalon. Amikor a patakhöz értek, Joe füttyentett a kutyának, és visszacsattintotta helyére a pórázát. A mamája őrjöngene, ha megint úgy vinné haza Henryt a sétáról, hogy előzőleg jól meghempergőzött abban a koszos vízben.

Gyöngéden megveregette a kutya fejét.

– Gyere, pajtás, haza kell mennünk! Az a fogalmazás nem fog magától megíródni... – Hátat fordított a pataknak, hogy hazainduljon. – „Életem legfurcsább kalandja” – morogta mérgesen. – Micsoda buta egy cím... Henry, valami baj van?

A kutya úgy állt ott, mintha a földbe gyökerezett volna a lába, a hátán égnek állt a szőr, és az orra meg a füle vadul rángatózott.

– Mi a baj, pajtás? – Joe letérdelt, és követte a mereven bámuló állat tekintetének irányát.

Henry a pórázát rángatta és nyüszített.

– Mit láthat vajon? – morfondírozott Joe. – Remélem, nem mókust. Tudod, mi történt legutóbb is, ami... aaaah!

Henry, úgy tűnt, egy pillanattal sem bír tovább nyugton maradni, és most hirtelen előrerontott. Fejét leszegve szimatolt, majd vágatni kezdett egy sűrű rododendronbozót felé, maga után rángatva Joe-t. Szerencsére a sötét lombok közt tátongó nyílás felé vette az irányt. De sajnos a nyílás nagyjából a kutya fejének magasságában végződött.

– Henry! Henry, megállni! – kiáltotta Joe, és vadul cibálta a porázt, de hiába. – Állj már meg, te eszement...

A mondat vége a száját eltömő levelekbe fulladt, mert a kutya magával rángatta a bokrok közé. Joe lebukott és próbálta a szemét védeni a szabadon maradt kezével, miközben Henry egyre mélyebbre és mélyebbre vonszolta a bozótba.

Joe egyszerre csak észrevette, hogy az ágakból és a levelekből ezüstös, villamos szikrák pattognak, a levegő vibrálni és hullámszerűen kezd, miközben lassú, gyászos zene hangjai töltik meg – és odaégett pirítószaga.

– Ez meg mi a túró... – zihálta, amikor a következő pillanatban fejfelé szédületes sebességgel zuhanni kezdett egy hosszú, függőleges alagútban. A zene egyre hangosabb lett. Az égett szag is egyre erősödött és erősödött, míg végül...

– Bumm!

– Aú! – jaidult fel Joe. Még mindig esett lefelé, de most már érezte, ahogy az alagút fala horzsolja a könyökét és nekiverődik a térdének, miközben ő egyre csak zuhant és zuhant. És sötét volt – koromsötét! Felkiáltott félelmében és fájdalomában, aztán eleresztette a porázt. A következő pillanatban Henry eltűnt a mélyben. Egy örökkévalósággal később – neki legalábbis úgy tűnt – kipottyant a függőleges alagút másik végén, és hatalmas puffanással földet ért.

Joe kinyitotta a szemét. Csempézett padlón ült, teli horzsolással, kábultan, körülötte sűrű, fojtó porfelhő, és halvány fogalma sem volt róla, mi történt vele.

Beleesett egy lyukba a bokor alatt?

Beverte a fejét egy ágba, és elkábult?

Ahogy a kavargó porfelhő lassan leülepedett, Joe egy tűzhely belsejében találta magát, egy láncról lógó, hatalmas üst mögött. Kikukucskált a gyöngén megvilágított és iszonyúan rendetlen helyiségbe.

A falak mellett mindenütt asztalok álltak, megrakva fazekakkal, papirosokkal és mindenféle fura kellékekkel. Mindenütt kishékeket, szekrényeket és könyvespolcokat látott, amelyeken tornyokban álltak a dobozok, üvegek és könyvek. A falon minden tenyérnyi helyet polcok és üveges szekrények, térképek és grafikonok borítottak, kampókról ágak, gyökerek és szárított növények csokrai lógtak, döglött állatok és madarak meg mindenféle csillogó-villogó szerzők, amelyeknek Joe még csak nem is sejtette a rendeltetését. Ami pedig a padlót illeti, ott egymás hegyén-hátán heverték a teli zsákok, agyagedények és különféle, fából és fémből készült szögletes szerkezetek, teli rugókkal, dugattyúkkal és fogaskerekekkel – és e zűrzavar kellős közepén két egyén álldogált, Joe-nak háttal.

Az egyik alacsony volt és köpcös, bozontos fehér haja volt és egy kék papagáj gubbasztott magas, csúcsos süvegének a karimáján. A másik ormótlan, idomtalan figura – és olyan magas, hogy le kellett hajtania a fejét, ha nem akarta beleverni a mennyezetről lelógó, súlyos csillárba.

– Nemigen mond ez semmit, uram – mondta éppen az ormótlan, idomtalan figura.

– Szemlátomást az erős, hallgatag típusba tartozik, Norbert! – felelte neki a köpcös kis alak.

– Nem úgy, mint a Tortadíszító Quentin! – vihogott a törpepapagáj.

– Ne légy már olyan szégyellős! – mondta a köpcös, miközben lehajolt valakihez. – Engem Randalfnak hívnak! Elárulnád a nevedet?

Joe föltápáskodott. Nem, hát ilyen nincs! Hogy az ember az egyik pillanatban még a kutyáját sétáltatja, a következőben beleesik egy rododendronbokorba, és a végén valakinek a konyhájában köt ki! Vagy mégis? Joe lehunyta a szemét és megrázta a fejét. És különben is, hová lett Henry?

Ebben a pillanatban rövid, éles vakkantást hallott.

– Vad? – töprengett a Norbert nevezetű. – Te is úgy hallottad, uram, hogy azt mondta: „vad”?

– Igen, „vad”-at mondott! – bólogatott lelkesen a köpcös. – Hát persze! Ennél jobb nevet keresve sem lehetne találni egy hős harcos számára: rövid és lényegre törő! Vad, a Nagyerejű? – kérdezte cinkosan, a kutyaóhoz hajolva. – Vad, az Emberölő? Vad, a... Szőrös?

Henry újra vakkantott.

– Henry! – kiáltotta Joe.

A kutya előbukkant Norbert háta mögül, és farkát vadul csóválva a tűzhelyhez rohant. Joe lehajolt, és szoroson magához ölelte. Olyan jó volt végre ismerőst látni, még ha csak álom volt is ez az egész.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte egy éles, rikácsoló hang.

Joe fölnézett és a két rámeredő idegen képébe bámult. Az alacsonynak bozontos, fehér szakállá volt. A magasnak

három szeme. Mindketten szinte kővé dermedve álltak, a szemük (mind az öt) tágra nyitva, a szájuk tátva. Az iménti kérdést nem ők tették fel, hanem a papagáj.

– Na halljuk, te meg ki a nyavalya vagy? – kérdezte újra.

– Én... én Joe vagyok, de... – kezdte a fiú.

– Hát nem érted, Veronika? – kiáltott föl Randalf. – Ez biztosan a fegyverhordozója. Minden valamirevaló hősnek van egy fegyverhordozója! Füllentő Fülöpnek Pokolfajzat, a goblin, Utálatos Ubulnak Ótvaros Oszkár...

– És Tortadíszító Quentinnek Panka, a pincsi... – dünyögte a papagáj.

– Fogd már be, Veronika! – förmedt rá Randalf. – Kérlek, bocsáss meg a bizalmasomnak – fordult bocsánatkérően Henryhez. – Mostanában egy kicsit túl nagy a mellénye. Eltaláltam, ugye? – fordult Joe-hoz. – Te vagy Vad, a Szőrös fegyverhordozója? Te viszed utána a kardját, igaz? Vagy te élesíted meg a csatabárdját?

– Hát nem egészen – felelte Joe kábán, mintha álmában beszélne. – És nem Vadnak hívják, hanem Henrynek. Éppen a pórázát fogtam, amikor...

– Ahá, szóval a pórázhordozója vagy! – szakította félbe Randalf. – Joe, a pórázhordozó. Hmmm... Kétségkívül elég szokatlan, de azért hallottunk már efféléről...

A papagáj, aki parányi, de szemlátomást strapabíró fűzős cipőt viselt, köhentett.

– Én még sose hallottam!

– Csönd legyen, Veronika! – rivallt rá Randalf, és lesöpörte a madarat kalapjának karimájáról. – De milyen

udvariatlanok is vagyunk! – fordult újra Henryhez. – Még be sem mutatkoztam annak rendje és módja szerint: Randalf vagyok, a Bölcs, Dinkafölde legkiválóbb varázslója...

– Talán inkább egyetlen varázslója – szólt közbe Veronika, és letelepedett Randalf vállára.

– Ez pedig – folytatta Randalf, elengedve a madár megjegyzését a füle mellett –, Norbert, a varázslóinasom. A teljes neve Norbert, a Nem-is-Olyan-Nagy.

– Még hogy nem is olyan nagy! – hápogott Joe döbbenetben. – De hiszen valóságos óriás!

– Kétségtelen, nálam vagy nálad magasabb – ismerte el Randalf –, de az ogrék között Norbert alacsonynak és meglehetősen nyápicnak számít.

– Látnod kellene az apámat! – bólogatott Norbert. – Ő aztán valóban óriási!

– De most térjünk vissza a lényegre – szólt Randalf. – Azért idéztelek ide, Henry, a Szőrös, hatalmas hős harcos, hogy...

– Hős harcos? – vágott közbe Joe. – De hát Henry se nem hős, se nem harcos, hanem a kutyám!

Henry a farkát csóválta, aztán a hátára hengeredett, és négy lábát a levegőbe meresztette.

– Most mit csinál? – kérdezte Norbert remegő hangon, és mindhárom szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Azt akarja, hogy a hasát vakargassák! – közölte Joe, és hitetlenkedve rázta a fejét. – Mindjárt fölébredek, és egy kórházban találok magam, jókora kötéssel a fejemen.

– Rajta, Norbert, mire vársz? Vakargasd a hasát! – förmedt a segédjére Randalf.

– De uram... – rebegette az ogre gyámoltalanul.

– Vakargasd! – csattant föl Randalf. – Ez parancs!

Norbert lehajolt, mire az egész szoba megingott. Az ogre vaskos ujjával gyöngéden cirógatni kezdte Henry hasát.

– Folytasd csak, ne hagyd abba! – szólt rá Randalf türelmetlenül. – Nem fog megharapni! – Aztán Joe-ra mosolygott. – Úgy látszik, egy kis félreértés történt!

– Veled örökké csak félreértések történnek! – kuncogott a papagáj.

– Csönd legyen, Veronika! Tudod, eleinte csakugyan azt hittem, hogy Henry, a Szőrös az a hős harcos, akit ideren-deltem – aki erős, hűséges, és... ehm... szőrös. De ha, mint mondod, Henry valójában egy kutya, akkor a hős, akit meg-idéztem, nem lehet más, csak te!

– Nem látszik valami erősnek, sőt, ami azt illeti, szőrösnek se! – rikácsolta fensőbbésen Veronika. – Ha ez egy hős harcos, akkor én vagyok Doktor Morcos a Viháncligetből!

– Veronika! – förmedt rá Randalf –, ha ezerszer nem mondtam neked, akkor egyszer sem, hogy soha, de soha ne ejtsd ki annak a személynek a nevét az én jelenlétemben!

– Biztosan felidéz egy-két szép emléket! – ugratta Veronika, és fölrebbent a levegőbe, amikor Randalf megpróbálta lecsapni.

– Aú! Ügyelj már rá, hogy merre repülsz! – kiáltott rá Norbert, és hátrált egy lépést, mert a papagáj röptében fültövön rúgta.

Joe belekapaszkodott a nagy, láncon lógó üstbe, mert úgy érezte, a helyiség oldalra billen.

– Fogd már be, te nagydarab zsírszalonna! – förmedt rá az ogréra élesen Veronika.

– Nicsak, köhög a bolha! – vágott vissza Norbert.

Joe tátott szájjal, döbbenet figyelte a varázsló, az ogre és a papagáj civakodását. Hát ez tiszta örület! Kik ezek? Hova került? És ami a legfontosabb: hogyan fog innét hazajutni?

– Igazán... igazán rettentően örülök, hogy megismerhettelek benneteket! – próbálta meg túlkiabálni a három önfeledten ordító csodalényt –, de későre jár, és én még nem írtam meg a házi feladatomat. Most már lassan tényleg indulnom kell hazafelé...

Azok hárman hirtelen abbahagyták az ordibálást, a civakodást és a zsémbelődést, és feléje fordultak.

– Késő? – kérdezte döbbenet Randalf.

– Haza? – kérdezte elképedten Norbert.

Veronika tolla felborzolódtott, miközben fel-alá ugrált a varázsló fején.

– Nem mégy te innét sehová! – rikácsolta.

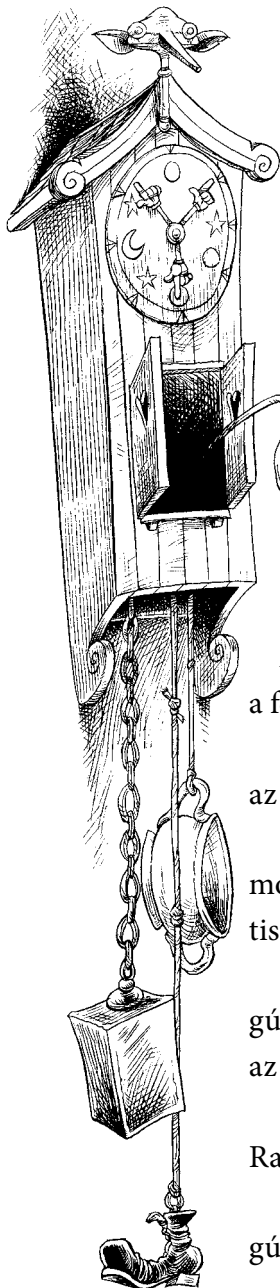
– Aú! – jajdult föl Joe, és a karját dörzsölgette.

– Még egyszer, uram? – kérdezte udvariasan a fölébe hajló, háromszemű ogre.

– Nem, nem, kösz... háromszor éppen elég volt – felelte Joe gyászosan.

Nincs még egy dolog a világon, ami olyan hathatósan meg tudná győzni róla az embert, hogy nem álmodik, mint az, ha egy ogre háromszor megcsípi a karját, és Joe most már száz százalékig meg volt győződve róla, hogy nem álmodik. De ha mindez nem álom, akkor viszont hová a csudába került? És hogy a csudába került ide? Henry a farkát csóválta, és megnyalta az ogre kezét.

Mielőtt Joe-nak alkalma lett volna további kérdéseket feltenni magának, a tűzhely fölött függő falióra szűnni nem akaró zajongásban tört ki. Először köhögés hallatszott belőle, aztán mintha valami parányi lény a torkát köszöriülte volna, végül hallották, amint valaki vadul rugdossa és veri az öklével az órán lévő kis faajtót, amely a következő pillanatban fölpattant. Egy parányi elf ugrott ki rajta – mindössze egy végtelenül mocskos alsónadrágot viselt,

és egy hosszú gumipertlit a dereka körül –, és kivetette magát a levegőbe.

– Öt az óra! – rikácsolta, miközben elérte azt a pontot, ahol a gumiszalag már teljesen megfeszült és visszarántotta. Az elf tompa puffanással eltűnt az óra belsejében.

– Öt? – ismételte Randalf fásultan. – De hiszen sötét van odakinn!

Az ajtó újra föl pattant, és az elf kidugta rajta a fejét.

– Vagy úgy akörül – nyekeregte, és újra eltűnt az óra belsejében.

– Ez a nyomorult óra már megint késik! – morgolódott Randalf. – Valószínűleg ki kellene tisztíttatni a szerkezetét.

– Meghiszem azt! – vihogta Veronika maró gúnnyal. – Ha csak azt veszem, hogy néz ki az az alsónadrág...

– Fogd be a csőröd, Veronika! – förmedt rá Randalf.

– Fogd be a csőröd, Veronika! – utánozta gúnyosan a papagáj. – Mást se tudsz mondani,

csak ezt! Hát vedd tudomásul, hogy nem fogom be a csőrömet! Még te mered varázslónak nevezni magadat! Mindössze egyetlen varázslatot ismersz, és még azt se tudod rendszeren megcsinálni! – Szárnyával Joe felé legyintett. – Most nézd meg ezt az alakot! – mondta. – Lehet, hogy megcsal a szemem, de nem gondolod, hogy az úgynevezett hős harcosunk mintha egy icipicit alacsonyabb lenne a kelleténél? Arról nem is beszélve, hogy milyen nyápic. Na meg hogy egy kicsit ütődött! Ami meg a szőrös fegyverhordozóját illeti...

– Ssss, Veronika! – szólt rá Norbert, miközben barátságosan megveregette Henry fejét. – Megsérted az érzéseit!

A kutya a farkát csóválta.

– Oooh, oda nézzetek, csóválja a csóválóját! – kiáltotta Norbert. – Ugye, azt akarja, hogy a hasát vakargassák? Ugye azt? Ugye azt?

Izgalmában fel-le ugrándozott. A helyiség rémisztően billegett ide-oda, és további könyvek, és szerszámok röptek le a polcról és szóródtak szét a padlón.

– Norbert! – szólt rá Randalf szigorúan. – Viselkedj! Vagy már nem emlékszel, hogy jártál Pankával, a pincivel? Gondolom, nem szeretnéd, ha az a dolog megismétlődne.

– Szörnyű, milyen ideges jószág egy ilyen pincsi! – vihogta Veronika Randalf fején ülve. – Tönkretette a szőnyeget!

– Fogd be, Veronika! – ordított rá Randalf. – Mindez már a múlté! Azóta van egy új hős harcosunk, és biztos vagyok benne, hogy ezúttal minden nagyszerűen alakul

majd! – Azzal rácsapott Joe vállára. – Ugye, Joe? A Szarvas Báró keresve sem találhat nála jobbat. Amint egyszer kistafíroztuk...

– Kistafíroztatok? – hápogott Joe. – Ezt meg hogy érted, hogy kistafíroztatok? Én egyáltalán nem akarom, hogy kistafírozzatok! Szeretném tudni végre, mi folyik itt! – tette hozzá dühösen.

– Nyugalom, nyugalom! – rikoltotta Veronika.

– Lám, milyen indulatos! Ahogy az egy hős harcoshoz illik! – lelkesedett Randalf. – Ezt már szeretem!

– Miről beszélsz? – csattant föl Joe. – Nekem vacsorára haza kell érnem! És akkor ott van még a házi feladat is! Még egy árva szót sem írtam meg belőle...

– Vacsora? Házi feladat? – csóválta a fejét Randalf mosolyogva. – Ó, igen! Ilyen egy hős harcos élete, tele páratlan hőstettekkel: kivetni a nyeregből a vacsorát, levágni a házi feladat mind a hét fejét! Természetesen rövidesen újra útnak indulhatsz, hogy teljesítsd ezeket a nemes küldetéseket, de előbb még, ha nem esik nehezedre, lenne itt egy apróság, amiben segíthetnél nekünk...

– De nem tudok! – türelmetlenkedett Joe. – Holnap iskolába kell mennem! Haza kell jutnom! Ha ide tudtál várászolni, akkor vissza is tudsz juttatni!

– Erre én nem vennék mérget – morogta Veronika félhangosan.

– Attól tartok, nem látod át teljesen, milyen roppant nehézségekkel jár megidézni egy hős harcost egy másik világból! – mondta Randalf ünnepélyesen. – Már úgy értem,

hősök nem teremnek minden bokorban. Eltekintve a Hős-termő Bokrok Földjétől, persze. Mondhatom, hosszadalmas és fáradtságos munkát igényel ez a dolog. Egyáltalán nem olyan könnyű, mint hiszed!

– De... – próbált közbeszólni Joe.

– Először is, föltétlenül szükség van rá hozzá, hogy Din-kafölde három holdja szabályos háromszöget alkosson az égen. Márpedig ez korántsem olyan gyakori! Ha a mai együttállást elmulasztottuk volna, ki tudja, mikor adódik újra ilyen alkalom!

– De...

– Arról nem is beszélve, hogy bizonyos apró, technikai természetű nehézségek adódtak a varázsigével kapcsolatban...

– Arra gondol, hogy elveszítette a felét! – rikácsolt közbe Veronika.

Randalf válaszra sem méltatta.

– Te voltaképpen csak a második hős harcos vagy, akit sikerült megidézniem. Az első Quentin volt...

– Tudod, ő volt az, aki egy pincsit hozott magával, meg egy kiló cukormázat – kottyantotta közbe Veronika.

Joe halk szipogást hallott, és amikor felnézett, látta, hogy Norbert vérágas szeméből három nagy, kövér könnycsepp gördül alá az ogre hájas orcájára.

– Szegény, drága Quentin! – zokogta.

– Bőgőmasina! – gúnyolódott Veronika.

– De hát még esélye sem volt szegénynek! – hüppögött Norbert.

– Nem hallgattok el mindjárt? – rivallt rájuk Randalf.

– Sajnálom, uram! – hüppögte Norbert, és beletörölte az orrát a ruhája ujjába, de azért tovább szipogott.

– Na, hol is tartottam? – folytatta Randalf. – Szóval ott volt először Quentin, most pedig megidéztelek téged...

– De ehhez nincs joga! – kiáltotta Joe. – Én nem kértem rá, hogy megidézzen! Nem én kértem, hogy keresztülrágassanak egy csomó bokron, aztán le egy alagútba, aztán ebbe a... ebbe a lomtárba!

– Micsoda szemtelenség! – hallatszott egy tompa hang a faliórából.

– Én nem kértem, hogy egy idióta varázsló kistafírozzon! És hogy egy idióta papagáj sértegessen! És hogy egy idióta ogre a karomat csipkedje!

– Ami azt illeti – szolt közbe Norbert –, azt igenis kérted! Te mondtad, hogy „csípjetelek meg, nem álmodom-e!”

– FOGD BE! – rivallt rá Joe. – FOGD BE!

Norbert hátraugrott, szeme kitágult a rémülettől.

– Segítség! – bömbölte. – Hajolaj! Hajolaj!

Azzal fölugrott, olyan magasra, hogy a fejét beleverte a plafonba, majd egy pillanattal később óriási reccsenéssel a talpára esett.

A helyiség féoldalra dőlt. Randalf elvágódott, Veronika fölrebbent a levegőbe, Joe-t pedig a lendület keresztülhajította a szobán.

– Ááááá! – üvöltötte, ahogy elröpült Randalf és Veronika mellett, majd nekivágódott a szemközti falnak. Hajszálon múlt, hogy ki nem röpült a nyitott ablakon. Kábultan,

levegő után kapkodva leroskadt a padlóra. A szoba tovább hintázott föl-le, föl-le.

– Annyi eszed sincs, Norbert, mint egy madárnak! – förmedt az ogréra Randalf.

– Pimaszság! – tiltakozott Veronika. – Még hogy mint egy madárnak!

Randalf nagyot sóhajtott. A szoba ringása lassanként lecsillapodott. Randalf az ogréhez fordult.

– Tessék bocsánatot kérni! – szólt rá szigorúan.

– Sajnálom, uram! – nyöszörögte Norbert. – Nagyon, nagyon sajnálom!

– Nem tőlem kell bocsánatot kérned! – mondta Randalf. Norbert homloka ráncba szaladt a töprengéstől. – Hanem a vendégüktől, a hős harcosunktól! – világosította fel Randalf a kétségbeesett ogrét. – Joe-től! – tette hozzá, és a félreértést elkerülendő rá is mutatott.

– Joe! – Norbert fölkiáltott a borzalomtól, amikor meglátta, hogy a fiú ott hever a padlón. – És én tehetek róla? – kérdezte kétségbeesetten. – Jaj, annyira sajnálom! Nagyon, nagyon... – Az ogre szeme ismét könnybe lábadt. – Az a helyzet, hogy mindig pánikba esem, ha valaki rám kiabál. Nagyon érzékeny természetem van! Igazából kis híján Norbert-a-Lucskos-Nadrágú lett a nevem Norbert-a-Nem-Is-Olyan-Nagy helyett, mert mindig...

– Jó, jó – szólt közbe ingerülten Randalf. – Emeld már föl a földről, Norbert! És tisztogasd meg!

– Igenis, uram! Máris, uram! – És az ogre már loholt is buzgón a szoba másik végébe.

Joe-nak azonban időközben sikerült egyedül is föltápaszkodnia. Ahogy Norbert nehéz léptekkel feléje csámpázott, a szoba ismét megingott. Joe megtántorodott, és a nyitott ablak felé botladozott.

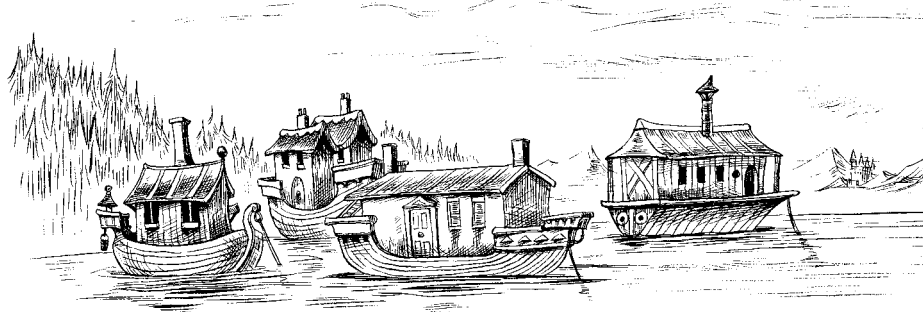
– De hát a pokolba is...! – tört ki belőle.

Randalf félretolta Norbertet, és Joe vállára tette a kezét.

– Nem, oda egyelőre még nem – mondta. – Viszont Isten hozott Dinkaföldén!

Joe úgy állt ott, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és kifelé bámult az ablakon. Egyszerűen nem akart hinni a szemének. Először is, az ismerős, fehér hold helyett hármat látott az égen: egy bíborszínűt, egy sárgát és egy zöldet. És a táj! Még soha életében nem látott ehhez hasonlót: fluoreszkáló zöld erdőséggel benőtt, hatalmas területek váltakoztak csillámló, sziklás pusztasággal. Messze a távolban pedig füstölgő hegyek nyúltak az égbé.

És ami a legfurább: szemlátomást egyáltalán nem a föld mélyében volt, hanem valamiféle hajón. És nem ez a hajó volt az egyetlen. Öt... nem is, hat másik hajó himbálózott egy tavon, amelynek... De nem, ez teljes képtelenség! Becsukta a szemét, aztán újra kinyitotta.

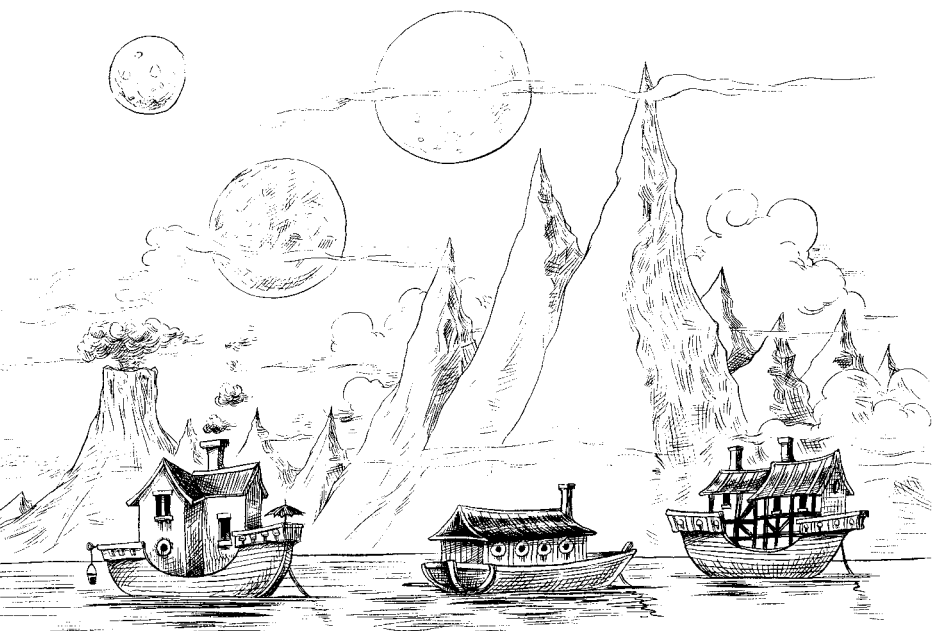
Nem, most már semmi kétség: a tó fönn lebegett magasan a levegőben, és Joe nem látott semmit, amire támaszkodott volna.

Randalfhoz fordult.

– A tó! – hápogta. – De hiszen... de hiszen a levegőben lebeg!

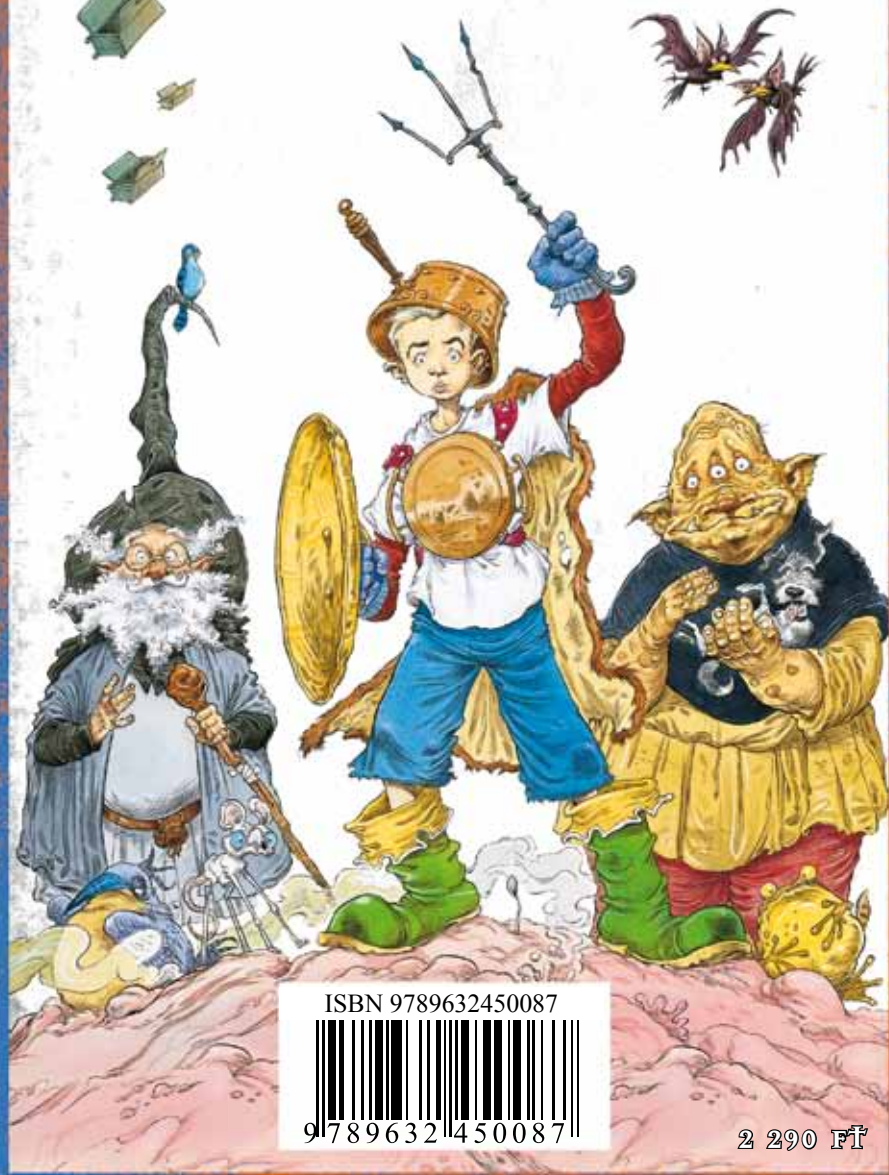
– Hát persze! – bólintott a varázsló ünnepélyesen. – Ez az Elvarázsolt Tó, amelyet Dinkafölde varázslói emeltek a levegőbe sok-sok holdnappal ezelőtt. Erre igen jó okuk volt! Hogy mi volt az az igen jó ok, arra már sajnos, nem emlékszik senki, de mindegy is: elég az hozzá, hogy a levegőbe emelték...

– De hát hogyan? – Joe a homlokát ráncolta.

- Erős varázslattal! – közölte Randalf ünnepélyesen.
- Ez is olyasmi, amivel manapság ritkán lehet errefelé találkozni! – kotyogott közbe Veronika.
- Varázslattal? – suttogta Joe. – De hát...
- Ne törd most ezen a fejed, messzi földről érkezett ifjú hős! – mondta Randalf. – Még sokat kell tanulnod! És áldhatod a szerencsédet, mert én kiváló tanítómester vagyok!
- Akkor én meg egy robbanó gázbéka! – rikácsolta Veronika.
- Veronika, fogd be! – torkolta le Randalf.
- Mást se tudsz mondani, csak ezt! – vágott vissza a papagáj sértődötten, és hátat fordított nekik.
- Ott tartottunk – folytatta Randalf –, hogy rövidesen megtanítalak mindenre, amire csak szükséged lesz ahhoz, hogy elvégezd a rád váró, aprócska feladatot! – Elmosolyodott. – Érzem, hogy ezúttal minden úgy megy majd, mint a karikacsapás! Erre a Joe fiúra itt még mindnyájan büszkék leszünk!
- Veronika megvetően szipákol.
- Mondhattok, amit akartok, szerintem egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy hős harcos! – mondta.
- Ez csak idő kérdése! – jelentette ki Randalf. – Holnap, amint hasad a hajnal, indulunk Goblinvárába!
- Ebben a pillanatban az elf kiugrott az órából.
- Fél huszonhét! – rikkantotta. – És ez az utolsó ajánlatom!

**KÉSZÜLJ, MERT KEZDŐDIK A PAGY KÜZDELEM
A JÓK, A GÓPOSZOK ÉS AZ EGÉSZEN
TŰRHETŐEK KÖZÖTT!**

ISBN 9789632450087

9 789632 450087

2 290 Ft